

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 186/2026
19.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашића, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Ђоловића, због кривичног дела крађа оружја и дела борбеног средства из члана 414. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Ђоловића, адвоката Ирене Илић и Марка Марковића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Чачку Кв 129/25 од 08.12.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 858/25 од 24.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 19.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Ђоловића, адвоката Ирене Илић и Марка Марковића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Чачку Кв 129/25 од 08.12.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 858/25 од 24.12.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку Кв 129/25 од 08.12.2025. године одбачена је молба бранилаца окривљеног Милоша Ђоловића, адвоката Ирене Илић и Марка Марковића, за судску рехабилитацију окривљеног, по правноснажној пресуди Вишег суда у Чачку К 39/10 од 16.07.2010. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 858/25 од 24.12.2025. године одбијена је као неоснована заједничка жалба бранилаца окривљеног Милоша Ђоловића изјављена против решења Вишег суда у Чачку Кв 129/25 од 08.12.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног Милоша Ђоловића, адвокати Ирена Илић и Марко Марковић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са

предлогом да Врховни суд укине побијана решења и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да иста преиначи и усвоји молбу за судску рехабилитацију окривљеног Милоша Ђоловића.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Ђоловића, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези чланова 99. и 100. Кривичног законика, браниоци окривљеног Милоша Ђоловића, у поднетом захтеву, истичу да су побијана решења нижестепених судова донета уз погрешну примену материјалног права, приликом одлучивања о испуњености услова за судску рехабилитацију окривљеног. У вези са тим, браниоци наводе да је суд неправилно протумачио правну природу одлуке о спајању казни, приписујући јој правно дејство које она нема. Према ставу бранилаца, одлука о спајању казни има искључиво акцесорни и технички карактер и доноси се ради извршења већ правноснажно изречених казни. Таква одлука не замењује пресуде, не дерогира њихово правно дејство и не може имати утицај на њихову правноснажност и извршност. Тумачење према којем доношењем одлуке о спајању казни, раније пресуде, које су ушле у њен састав престају да постоје у правном саобраћају и немају правно дејство, нема упориште у закону и представља погрешну примену релевантних одредаба Кривичног законика и Законика о кривичном поступку. Како је суд управо на таквом погрешном становишту засновао одлуку о неиспуњености услова за судску рехабилитацију, те како је окривљени издржао казну која је краћа од 5 година, обзиром да је решењем Вишег суда у Чачку Кв 225/2012 од 21.11.2011. године ослобођен од извршења дела јединствене казне затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Чачку К 39/10 од 16.07.2010. године и то за период од 1 године, 4 месеца и 15 дана, то су побијана решења су донета уз повреду закона.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произлази да су браниоци окривљеног Милоша Ђоловића, сматрајући да су испуњени услови за судску рехабилитацију, поднели Вишем суду у Чачку молбу за брисање осуде по пресуди Вишег суда у Чачку К 39/10 од 16.07.2010. године, нетачно наводећи да је том пресудом окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 3 година и 6 месеци, коју је издржао и до дана подношења молбе, односно у периоду дужем од 10 година, није учинио ново кривично дело, због чега су се стекли

услови за судску рехабилитацију прописани одредбом члана 99. став 1. Кривичног законика.

Одлучујући у побијаном решењу о судској рехабилитацији окривљеног Милоша Ђоловића, као лица које је више пута осуђивано, Виши суд у Чачку је у складу са чланом 100. Кривичног законика ценио испуњеност услова из члана 99. став 1. Кривичног законика и утврдио да није испуњен услов за наступање судске рехабилитације по осуди изреченој пресудом Вишег суда у Чачку К 39/10 од 16.07.2010. године, јер је окривљеном том пресудом, применом одредаба о стицају, изречена јединствена казна затвора у трајању дужем од 5 година, конкретно 5 година и 6 месеци.

Одредбом члана 99. став 1. Кривичног законика прописано је, да се судска рехабилитација може дати лицу које је осуђено на казну затвора преко 3 до 5 година, ако у року од десет година од када је та казна издржана, застарела или опростена не учини ново кривично дело.

Одредбом члана 100. Кривичног законика прописано је да лицу које је више пута осуђивано суд може дати рехабилитацију само ако су испуњени услови из чланова 98. и 99. овог законика у погледу сваког кривичног дела за које је осуђено, као и да ће при оцени да ли ће у оваквом случају дати рехабилитацију суд узети у обзир околности из члана 99. став 2. овог законика.

Из цитиране законске одредбе јасно произилази да приликом одлучивања да ли ће лицу које је више пута осуђивано дати рехабилитацију, што је у конкретној ситуацији случај, суд најпре испитати испуњеност услова из члана 98. Кривичног законика (законска рехабилитација), односно из члана 99. Кривичног законика (судска рехабилитација), у зависности од врсте и висине кривичне санкције која је окривљеном изречена, и то у погледу сваког кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама, као и да ће тек по испуњености ових услова узети у обзир околности из члана 99. став 2. Кривичног законика.

Према ставу Врховног суда, заузетом на седници Кривичног одељења дана 17.06.2024. године - у ситуацији када молбу за судску рехабилитацију из члана 100. Кривичног законика поднесе лице које је више пута осуђивано на појединачне казне затвора испод 5 година, при чему је, према наведеном лицу, у смислу одредбе члана 556. ЗКП, преиначењем у погледу одлуке о казни изречена јединствена казна затвора у трајању дужем од 5 година, молбу треба одбацити, јер су спојене казне изгубиле своју самосталност.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Округног суда у Чачку К 163/08 од 16.05.2009. године, преиначеном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 130/10 од 29.03.2010. године, у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о казни, окривљени Милош Ђоловић оглашен кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, кривичног дела противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132. став 1. у

вези члана 33. Кривичног законика и кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 26.09.2008. године до 26.05.2009. године.

Правноснажном пресудом Вишег суда у Чачку К 39/10 од 16.07.2010. године, окривљени Милош Ђоловић оглашен је кривим због кривичног дела крађа оружја и дела борбеног средства из члана 414. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, а затим узета као правилно утврђена јединствена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, по напред наведеној пресуди Окружног суда у Чачку К 163/08 од 16.05. 2009. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 130/10 од 29.03.2010. године и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 26.09.2008. године до 26.05.2009. године и од 05.02.2010. године па надаље.

Имајући у виду, цитиране законске одредбе, изнети став Врховног суда, као и чињеницу да је пресудом Вишег суда у Чачку К 39/10 од 16.07.2010. године, за коју се тражи судска рехабилитација, у чији састав је ушла и пресуда Окружног суда у Чачку К 163/08 од 16.05. 2009. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 130/10 од 29.03.2010. године, окривљени Милош Ђоловић, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, јасно је да у конкретном случају нису испуњени законски услови из члана 99. став 1. Кривичног законика, за рехабилитацију окривљеног.

Следствено напред наведеном, нижестепени судови су, у конкретном случају, приликом одлучивања о судској рехабилитацији лица које је више пута осуђивано, у свему правилно применили одредбе чланова 99. став 1. и 100. Кривичног законика, па је захтев бранилаца окривљеног Милоша Ђоловића у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењен као неоснован.

Браниоци окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводе и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али не конкретизују у чему се истакнута повреда конкретно састоји, док у вези повреде исте одредбе из тачке 3), само цитирају законски текст исте, па како Врховни суд правоснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Надаље, у образложењу захтева, браниоци као разлог подношења наводе, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим оспоравају упис пресуде иностраног суда у Gunzburg, Савезна Република Немачка број 1 Cs 334 Js 21603/19 од 04.12.2019. године, у извештај из КЕ за окривљеног Милоша

Ђоловића, на који начин указују на погрешно утврђено чињенично стање, односно повреду одредбе члана 440. ЗКП, коју при томе, у истом делу захтева, и наводе као разлог његовог подношења.

Поред овога, браниоци у поднетом захтеву указују и на повреде одредби чланова 91. и 92. став 1, 2. и 3. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља.

Међутим, како повреде одредби члана 440. ЗКП и чланова 91. и 92. став 1, 2. и 3. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену ових навода, није упуштао.

С обзиром на то, да уз захтев за заштиту законитости, браниоци окривљеног Милоша Ђоловића нису доставили одлуку Уставног суда РС, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни суд није упуштао ни у оцену навода бранилаца, да је приликом доношења побијаних решења дошло до повреде загарантованих права из члана 39. и 60. Устава РС.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић